

ΔΥΟ ΨΥΧΑΙ (1)

Βγήκεν ὁ Χάρος παγαριά, τὸν κόσμον τὰ γυρίσῃ,
 Νὰ τρέξῃ γῆ καὶ θάλασσα, βουνὰ τὰ δρασκέλισῃ!
 Βγήκεν ὁ Χάρος παγαριά... τὸ μαῦρον του σελώνει
 Καί, πρὶν βοδίση ἢ αὐγῇ, τὴν ὥρα ποῦ ἀπλώνει
 Τὸ πρῶτό της χαμόγελο, τὴ γῆ τὰ χαιρετίσῃ,
 Καβαλικεύει καὶ πετᾷ σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι...
 Διαβαίνει καὶ σκορπίζονται τὰ γρίμια 'ς τὴ θωριά του,
 Μαθαίνονται τὰ λούλουδα ἀπὸ τὸ φῶσμά του
 Κι' αὐτὸς ἀρπάζει ρηοὺς καὶ ρηαίς, ἀρπάζει παληκάρια
 Κι' ἀπὸ μαρράδες ρηόθλαστα θερίζει βυζαστάρια!

Ὅλη τὴ μέρα θέριζε, ὅλη τὴ μέρα τρέχει...
 Ὁ μαῦρός του σπιθοβολάει κι' ἀποσταμὸ δὲν ἔχει!
 Ὅλη τὴ μέρα θέριζε· ἢ ρύχτα τὸν ζυγώνει,
 Τρισκότιδο καὶ σιωπὴ 'ς ὅλη τὴ γῆς ἀπλώνει...
 Κι' ὁ Χάρος διαλογίζεται κι' ὁ Χάρος διαλογίζεται
 Καὶρὸς πῶς εἶν' 'ς τὴ μάρρα του τὰ πάη τὰ ξεξέψῃ,
 Κι' ἐκεῖ ποῦ τρέχει, μιὰ στιγμή στέκει καὶ συλλογίζεται
 Μετράει πάλι τῆς ψυχᾶς ὁποῦχει συμμαζέψῃ...
 Μετράει μιὰ, μετράει δύο, μετράει καὶ κοττάζει
 Δύο ψυχᾶς τοῦ λείποντε ἀφ' ὧσαις λογαριάζει...

Ξάφρον γωνὴ ἀκουρμένεται, ξάφρον γωνὴ γροικάει...
 Ἀγγελοκάμωτο παιδί μιὰ μάρρα ξεγεννάει
 Καὶ με λαχτάρα τὸ θωρεῖ, γλυκὰ τὸ καμαρώνει
 Καὶ σβουώνεται 'μπρὸς εἰς τὴ χαρὰ οἱ περασμένοι πόροι!
 Τάχουσ' ὁ Χάρος! Δυὶ ψυχᾶς, ποῦ τοῦλειπαν, τῆς βρήκε·
 Χτυπάει μιὰ, χτυπάει δύο καὶ μέσ' 'ς τὸ σπῖτι μπήκε!
 Μάρρα καὶ γυνὴς—δύο ψυχᾶς τῆς ἀρπάξε, διαβαίνει,
 'Σ τὴ μάρρα του πηγαίνει...

Φέγγει ὡς τόσῳ· ἐρρόδισε τὸν κόσμο ἡ Αὐγούλα
 Καὶ πουρπουλίζουν τὰ πουλιά 'ς τὴ γτέρη, 'ς τὴ βρυσούλα...
 Μὰ 'ς ἓνα σπῖτι ἔρημο παππάδες καὶ ξεφτέρια
 Βλέπ' ὁ διαβάτης· σταματᾷ, κάνει σταυρὸ τὰ χέρια,
 Ἀκούει μοιριολογήματα, μυρίζεται λιβάρι...
 Ποιανὸ τὸ ξόδι; ἔρωτ'—σὰν ποιοὺς τὰχῃ 'ποθάρη;
 Σωπᾷτε! 'Σ τὴ νεκρόκασσα μιὰ μάρρα τὸ παιδί της
 Κρατεῖ σφιχτὰ 'ς τὰ στήθια της—λές θὰ τὸ ρανουρίσῃ!
 'Σ τὸ μνήμα τὸ συνέπηρε τὰ τῶχῃ ἐκεῖ μαζί της,
 Μὴ τὸ τρομάξῃ ἢ μοναξιά, κανεὶς μὴ τὸ φοβίσῃ,
 Μὴ ξένη μάρρα τὸ χαρῇ, ποῦ δὲν τῶχει γεννήσῃ
 Κ' ἐκεῖτο παραπονεθῇ, κ' ἐκεῖτο βαρρομήσῃ...
 θάψανε μάρρα καὶ παιδί· μ' ἀπ' τὴ βραδεία ἐκείνη
 Δυὶ ἄστρα, λέν, εἶδαν ψηλὰ γλυκὰ τὰ λαμπυρίζουν·
 Τρεμουλιαστὰ τὴ λάμψι του τῶρα 'ς τὸ ἄλλο χύνει,
 Τὰ βλέποντε οἱ ἄνθρωποι, θυμῶνται καὶ δακρύζουν.

Νοεμβρίῳ 1883.

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΣ.

(1) Τῇ μακαρίᾳ σκιᾷ Στέλλας Α. Ζώτου — ἱερὸν.

Εἰς Λεϊκόμα Κορῆς

Τριαρταφυλλῆς μικρὸ μπουμποῦκι
 Στὸ δρόμ' ἀπάντησα ἔνα βραδύ.
 Μεγάλῃ ἀκόμα μορφῇ δὲν εἶχε
 μάχυντε μύρο ἀπ' τὴν καρδιά·
 Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ξαναβλέπω
 ἄχτιδα ἦλλον τὸ εἶχε 'δεῖ
 Καὶ τὸ μπουμποῦκι τριαρταφυλλάκι
 ὅλο μορφῇ ἦταν καὶ εὐωδιά.

Σὰν μπουμπουνάκι καὶ σέγα τώρα
 Σὲ παρομοιάζουνε δροσερὸ
 Πῶς' ὅλο χάρι σὰν κεῖτο μύρα
 κι' ἀκόμα δίχως ἀναλαμπή
 Μαράνης πόθος σὰν ἦλλον ἄχτιδα
 θὰ σὲ κτυπήσῃ μὲ τὸν καιρὸ
 Καὶ τῆς καρδιάς σου τὰ φύλλα τότε
 θανοίξῃς μέσα καὶ σὺ τὰ 'μπῇ.
 Ἐν Ἀθήναις.

Αἰμῆλιος.

ΣΤΙΓΜΑΙ

Παρήλθον, οἶμοι, αἱ τερπνὰ τοῦ ἔαρος ἡμέραι
 Καὶ νέφη κατεκάλυψαν τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα·
 Ὡς χρυσάλις ἐφώρησα τὸ τελευταῖον, χαῖρε
 Εἰς τὸ εὐώδες ῥόδον της, καὶ μὲ δακρύον ὄμμα,
 Τὴν νεφελώδη θεωρῶν τοῦ οὐρανοῦ σκοτίαν
 Ἀναπολῶ ἐμὲ αὐτὸν τὴν πρώτην μου εὐδείαν.

Σὺ μόνος εἶσαι, οὐρανέ, ὁ μάρτυς τῶν δεινῶν μου
 Ὡ! σὺ τὰς ἀγρυπνίας μου, τὰ πάθη μου γνῶρίζεις
 Ὅπου' ἐγγύς σου ἡ Ἥχ' ἐκσπᾷ τὸν στεταγμένον μου
 Κι' ἐλπίδα χέων πρόσκαιρον, τὸ σκότος μου φωτίζει·
 Σὺ, οὐρανέ, ἡ θεὰ σου πικρῶς τι μ' ἐνθυμίζει,
 Γνωρίζεις, καὶ τί σοι φορὰν φρικώδη εἰκονίζει...
 Ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεατύος, Σεπτέμβριῳ 1884.

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΝ

Ἐν τῇ περὶ «πινάκων τῆς Ἀττικῆς» διατριβῇ τοῦ γυναισιάρχου κ. Ν. Πετρῆ, ἥτις προήχθη εἰς φῶς ἐν ἀριθ. 16 τοῦ «Ἀπόλλωνος» ἀπὸ σελ. 241—244, ἀνάγνωθι

Ἐν σελ. 241 ὑποσημειώσ. στίχ. 8 Ὑμηττός ἀντὶ Ἡμητὸς στίχ. 9 Κηφισιά ἀντὶ Κηφισία. σελ. 242 στίχ. 10 λιθογραφίας ἀντὶ λιθογραφίας, στίχ. 23 διότι εἰσὶ τοῦ καθορωμένου ἀντὶ διότι εἰσὶ τοῦ καθορωμένου, στήλ. 6'. στίχ. 38 τίθηται ἀντὶ τίθεται, στίχ. 46 φάραγγος ἀντὶ φάρυγγος. σελ. 243 στίχ. 23 σημαίνεται ἀντὶ σημαίνεται, στίχ. 27 διασκοπήσῃ ἀντὶ διακοπήσῃ, στίχ. 35 ἐπίσπευσιν ἀντὶ ἐπίσπευσιν, στίχ. 49 καλουμένων ἀντὶ καλλουμένων, στήλ. 6'. στίχ. 13 διαφόρων ἀντὶ διαφόρος, στίχ. 38 ἐνθάδε ἀντὶ ἐθάδε, στίχ. 39 μετὰ τὸ εἰδικῆς περιπτώσεως προσθεταί αἱ λέξεις «θὰ ἐπιχύσῃ φῶς». σελ. 244 στίχ. 18 ὁδοῦ ἀντὶ ὁδῷ, στίχ. 21 χοροστατεῖ ἀντὶ χωροστατεῖ.